

Boros Imre: Ki állja az ukrán számlát?

2015 február 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A ma kiterjedt háborúval fenyeget? ukrajnai konfliktus magjai 1999-ben hullottak talajba.

A ma kiterjedt háborúval fenyeget? ukrajnai konfliktus magjai 1999-ben hullottak talajba, amikor Borisz Jelcin az utolsó utáni pillanatban mégsem a papírforma szerinti jelöltet (Viktor Csernomirgyin), hanem az addig szinte

ismeretlen Vlagyimir Putyint juttatta utódlási helyzetbe.

Közel egy évtizedig ugyanis sikerrel folyt a volt Szovjetunió utódállamainak a Nyugat által megálmodott világpiaci integrációja. A Nyugat egy percig sem tartotta magára nézve elszántan kötelez?nek a Szovjetunió felbomlását eredményez? Bush–Gorbacsov megállapodást. Nem csak Kelet-Közép-Európa államai lettek tagjai a NATO-nak, a katonai szervezet rövidesen elérte a volt szovjet birodalom balti országait is. Ennél is sikeresebben haladt a gazdaságok nyugati integrációja.

Az Európai Unió gazdaságilag fejlett közép? magja a déli országcsoport után immáron kiterjedt keleti gy?r?t is képzett, és mintegy bels? gyarmatként kezdte üzemeltetni a volt KGST-tagországokat. Felvev? piacokat nyert gazdasági növekedéséhez, olcsó munkaer?t kapott, és számára a legkedvez?bb árfeltételekhez jutott e gazdaságok kulcspozícióinak megszerzésekor (pénzintézetek, energetikai cégek, kereskedelmi láncok). Sikerrel járt a megnyert gazdasági pozíciók fenntartását zászlójára t?z? „nyugatias” pártcsaládok meghonosításában is. Az országcsoport felzárkóztatására szolgáló uniós források pedig csak évekkel e gazdaságok alapos megdolgozása után nyíltak meg.

Csaknem egy évtizedig Oroszországban is kit?n?en haladtak az ügyek. Évente 40-50 milliárd dollárnyi jövedelem vándorolt Oroszországból off-shore helyekre nemzetközi befektet?k és helyi klienseik jóvoltából. Úgy t?nt, hogy a gazdaság legértékesebb ágazatait (energetikai cégek, pénzintézetek, kereskedelmi láncok) is akadályok nélkül magánosították, természetesen mindegyik nyugati befektet?k tulajdonába került, mint ahogy ez történt például hazánkban is 1995 és 1997 között.

Erre a nyugati szempontból ideálisnak mondható folyamatra fékezett rá az 1999-ben kormányra kerül?, majd rövid úton els? nyolcéves elnöki periódusát is megkezd? Vlagyimir Putyin. Az ? elmúlt másfél évtizede arról szólt, hogy a Szovjetunió bomlástermékéb?l létrejött Oroszország gazdasági és katonai értelemben is újra megjelent a világpolitika színpadán mint nagyhatalom. Távolra került már attól, hogy fizetésképtelenné váljon, mint történt ez

éppen a hatalomváltás pillanatában, 1998–1999 fordulóján. Ellenkez?leg, gazdasági növekedés, több száz milliárd dolláros devizakészletek felhalmozása következett, valamint gazdasági kapcsolatépítés az orosz nemzeti érdek logikája mentén. Megegyezések, szerz?dések a volt szovjet államokkal – ide értve Ukrajnát is – de a volt KGST-országokkal, s?t Európa nyugati térfelével is.

A második legnagyobb volt szovjet tagállamban, Ukrajnában azonban másként alakultak a dolgok.

Kijev mindig is ezer szállal köt?dött az orosz gazdasághoz, köt?dik ma is. Ennek leger?sebb köteléke az energia. Oroszország földgázt és k?olajat szállít, aminek a segítségével Ukrajna töméntelen mennyiség? m?trágyát gyárt a hazai és az orosz mez?gazdaság számára. Ráadásul az ukrán agrárium és élelmiszeripar f? felvev? piaca éppen Oroszország. Az Ukrajnán át vezet? „gázcs?” pedig szinte fél Európába, például hazánkba is eljuttatja a földgázt.

A két utódállam közötti szoros köteléket Ukrajna nemzetiségeinek is meg kellett volna alapoznia, amin belül a legnagyobb éppen a többmilliós orosz kisebbség. Az egymást követ? ukrán állami vezetések azonban csak azzal voltak elfoglalva a Szovjetunió felbomlása után, hogy melyikük milyen oligarchákkal szövetkezik, s mennyi hasznot húzhat velük együtt a gázból. Jellemz?, hogy éppen a hatékony nyugati „demokráciasegéllyel” hatalomra kerül? gázhercegn?, Julija Timosenko kormányzása alatt hozták meg a legkíméletlenebb kisebbségi szabályokat, egyebek mellett megtiltva a szabad nyelvhasználatot is. Logikusnak t?nik, hogy a nyugatról érkez? „demokrácia” nem adta fel törekvéseit Timosenko bukásával, hanem belefogott a második „demokráciatöltet” célhoz juttatásába is, ami ezúttal nem állt meg az ukrán–orosz határon, Ukrajna kiszakítását célozta meg az orosz befolyási övezetb?l. Ez a jelent?s amerikai költséggel járó „demokráciatöltet” a kijevi Majdan téren kezd?dött, és azóta is vérrel íródik a története, elemeiben veszélyeztetve Oroszország gazdasági és katonai érdekeit A gazdasági értelemben véglegesen legyengült Ukrajna évente duplázódó adósságai miatt kénytelen lesz az Európába vezet? gázcsövet is magánosítani.

A korábban elutasított orosz ajánlat után ma csak az amerikaiaké jöhet szóba, aminek a majdanos kormány már a személyi garanciáit is megteremtette azzal, hogy a kabinet gazdasági bizottságainak vezet?i amerikai érdekeltségek emberei. A gázügyi szekcióé is. Nem nehéz belátni, hogy ennek az oroszok egyáltalán nem örülnek, és sürg?sen alternatív szállítási megoldások után néznek. Az Ukrajnának megajánlott NATO-tagságot azonban Oroszország katonai fenyegetésnek tekinti magára nézve. Az csak a „lejátszási technika” sajátossága, hogy a konfliktus a helyi orosz nyelv? kelet ukrajnai közösség szeparatista törekvéseinek formájában jelentkezik.

Putyin arra törekszik, hogy ne kerüljenek Moszkva közelébe a NATO rakétái. Ezért annektálta, illetve szerezte vissza a Krímet, és ezért akarja az ide vezet? földnyelvet is ellen?rzése alá vonni. S persze nem szeretné az amerikai 6. flottát a Fekete-tengeren, de f?ként nem az Azovi-tengeren látni. Ez érthet?, noha a demokráciának, a népek önrendelkezési jogának ehhez semmi köze, amint a „Majdan-forradalomhoz” sem volt.

Nyitott kérdés viszont mind a mai napig, hogy ugyan ki állja a különben igencsak tetemes ukrán számlát. Hazánk hajdani fia, Soros György der?s ötlete szerint ez a kötelezettség Európára vár, noha a konfliktus és az azzal kapcsolatos szankciók terheit eddig is is az öreg kontinens állta. Látni kell, hogy az Oroszország és Európa közötti szakítás amerikai érdek. Ukrajna stabilizálásához legalább ötvenmilliárd euróra lenne szükség, no meg a végtelen korrupció megszüntetésére, hogy a pénzt hatékonyan használják fel, ne kerüljön az oligarchák pénztárába közvetlenül. A mi érdekünk a miel?bbi béke és a rendezés, de a tornyosuló akadályokat látva erre csekély az esély.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló